

dette Tings Side, hvor vi i saa mange Aar have krævet Beparelser. Men som et gammelt Ord siger: Ny Koste feje bedst, og jeg nærer det Haab, at den ny Ledelse, under hvilken Statsbaneadministrationen er kommen, og som staar frit og uafhængig af Fortiden, vil være i Stand til at gennemføre ganske anderledes Beparelser, end det nogen Sinde havde været. Folketinget muligt at gennemføre enten paa Finansloven eller paa særlig Lov.

Gaa vi over til at ville danne os en Forestilling om, hvorledes det endelige finansielle Resultat kan antages at ville blive i det Finansaar, hvorom der her er forelagt os et Budget, synes jeg, at jo mere man fordyber sig deri, desto mørkere blive Udsigterne. Jeg kan ikke nægte, at det ærede Medlem for Løvel (A. Nielsen), hvis Betragtninger jeg i mange Henseender kan være enig i, i denne Henseende forekommer mig at se noget for lyst paa Sagen. Se vi hen til, hvad Fortiden lærer os om den uundgaaelige Vækst fra Finanslovsforslaget til Statsregnskabet, se vi, f. Eks.; at i forrige Samling voksede Finanslovsforslaget, inden det forlod os, med 2,570,000 Kr., og paa Tillægsbevillingsloven — altsaa for det foregaaende Finansaar — med Nybevillinger paa 2,976,000 Kr. Jeg er overbevist om, at Summerne ville blive større i Finansaaret 1903—04, og det er ikke vanskeligt at se, hvorpaa denne Antagelse støtter sig, naar vi se hen til de mange Krav, der komme op, og de store ny Love, der ere forelagte i forskellige Retninger. Paa det forelagte Statsregnskab for 1901—02 er der en Underbalance paa $9\frac{3}{4}$ Mill. Kr., paa Finansministerens eget Overslag for indeværende Finansaar anslaaer Finansministeren Underbalancen til $14\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og jeg skulde tro, at i hvert Tilfælde vil den endelige Underbalance ikke blive mindre for Finansaaret 1903—04. Det ærede Medlem for Løvel fremdrog — og det var ganske rigtigt — at en Del af denne Underbalance er Udgifter i Henhold til Love, som hjemlede Optagelse af Laan, Udstedelse af Obligationer til Dækning af disse særlige Udgifter, nemlig for det første de sidst vedtagne Jernbanelove, dernæst Loven om Udlaan til Huslodder og Loven om Udlaan til Dækning af Tiendelaan. Men her kommer vi paa Finanslovs-

forslaget for 1901—02, for hvilke Aar Regnskab nu er aflagt, til, saa vidt jeg erindrer, 3,300,000 Kr. eller saa, som udgør den samlede Sum af de Udgifter, for hvilke de paagældende Love hjemle Ret til at optage Laan. Der er paa dette Finanslovsforslag nævnt, saaledes som det ærede Medlem for Løvel sagde, ca. 3,800,000 Kr., men naar vi staa over for et Underskud paa $9\frac{3}{4}$ Mill. Kr. det ene Aar, $14\frac{1}{2}$ Mill. Kr. det andet Aar og sandsynligvis ikke mindre det tredje Aar, er det kun en ringe Trøst, at henvend 4 Mill. af disse Beløb ere, jeg vil ikke sige rentabelt anbragte — det er i hvert Tilfælde ikke Anbringelse i Privatbaner, det kunne vi let blive enige om — men Anbringelse, for hvilken der haves særlig Hjemmel til at dække dem ved Statslaan. Resten maa for den allervæsentligste Dels Vedkommende regnes for virkeligt Underskud. Vel ved jeg, at der ogsaa af disse Beløb er adskillige, man ikke er vant til og ikke har særlig Lovhjemmel til at dække ved Statslaan, men som ganske vist fremkomme ved Udlaan og Erhvervelse af Statsaktiver, men se vi paa disse Statsaktiver og disse Udlaan, viser det sig, at mange af dem ere maskerede Gaver, og ingen af os er i Stand til at sige i det Øjeblik, Udlaanet finder Sted, om det er en Pengeanbringelse, af hvilken der kan ventes Renter og Tilbagebetaling, eller om det er en maskeret Gave. Jeg ved som mangeaarigt Medlem af Finansudvalget, at vi i Finansudvalget paa Grund af visse Erfaringer have vænnet os til at betragte det meste som maskerede Gaver. Hvad Anbringelsen i Statsaktiver angaar, er Hovedmassen Udvidelse af Statsbaneanlæg, og hvordan det her hænger sammen med Rentabiliteten, vide vi — Gud bedre det — alle, nemlig at den er sunken ned til, at Statsbanerne give et direkte Underskud paa $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. Lad nu være, at Finansministeren har Ret i, at der her vil være omtrent $1\frac{1}{4}$ Mill. Overskud paa Finansloven for 1903—04, saa kan det dog paa ingen Maade siges at være en rentabel Anbringelse, naar der i Henhold til Jernbanekommissionens Indstilling er foretaget en Reduktion til 180 Mill. Kr. af den Kapital, som er bunden i Statsbaneanlægene plus det, der kommer til i Aar paa § 27. Lad os sige, vi kunde